

Arrest

nr. 156 224 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 13 april 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 11 december 2007 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissing diende verzoekster op 28 december 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zij diende op 10 maart 2008 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vreemdelingenwet (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 april 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 10 706 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 mei 2008 werd verzoekster bevolen het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 19 juni 2008 werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 maart 2008, ontvankelijk verklaard.

Verzoekster diende op 23 december 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2012 stelde de ambtenaar-geneesheer aangaande de aanvraag van 10 maart 2008 een medisch advies op.

De eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 maart 2008, werd op 31 juli 2012 ongegrond verklaard.

Op 2 november 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 5 november 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19).

Op 14 januari 2013 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 2 november 2012, onontvankelijk verklaard.

Op 30 april 2013 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Tegen die beslissing diende zij op 13 mei 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tot nietigverklaring ingesteld op 13 mei 2013, gericht tegen de bijlage 20, bij arrest nr. 108 172 van 12 augustus 2013.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 december 2011, werd op 4 september 2013 onontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing diende verzoekster op 16 oktober 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 138 579.

Op 4 november 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 mei 2014 diende zij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarna op 28 mei 2014 een beslissing tot niet in overwegingname werd genomen.

Verzoekster diende op 19 juni 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 15 juli 2014 besloot de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 26 juni 2014 diende verzoekster een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2014 diende zij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De vierde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 juni 2014, werd op 6 augustus 2014 onontvankelijk verklaard.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 6 augustus 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 augustus 2014 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) .

Op 2 februari 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 137 821 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 maart 2015 diende verzoekster een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 maart 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 140 805, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 16 oktober 2013 gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 3 juli 2015 diende verzoekster een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 27 maart 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2014 werd ingediend door :

*B.E (N° R.R. xxx)
geboren te Radivojce op (...)1971
nationaliteit: Servië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat haar nieuwe asielaanvraag nog hangende is. Het is zo dat zij op 13.04.2007 een eerste asielaanvraag indiende, die op 05.05.2008 afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.05.2008 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) betekend. Vervolgens voerde verzoekster nog verschillende andere procedures – meerdere aanvragen art. 9ter, meerdere aanvragen art. 9bis en een procedure gezinshereniging, die allen negatief werden afgesloten. Op 19.06.2014 diende zij dan een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 04.02.2015 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19.08.2014 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waarbij haar nog uitstel werd toegekend

om het grondgebied te verlaten tot 16.02.2015. Deze termijn is inmiddels verstreken en betrokkene verblijft sindsdien opnieuw illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de procedure – namelijk een jaar en iets minder dan een maand voor de eerste asielprocedure en ongeveer zeven en een halve maand voor de tweede procedure – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene wist dat haar verblijfssituatie precair was en dat zij enkel op het grondgebied mocht verblijven in het kader van enkele van de door haar ingestelde procedures, namelijk haar asielprocedures, alsook enige tijd in het kader van een onderzoek ten gronde van haar aanvraag art. 9ter van 10.03.2008 die ongegrond werd bevonden op 31.07.2012 en in het kader van haar aanvraag gezinshereniging die negatief werd afgesloten op 30.04.2013 (bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten). Zij wist dat de mogelijkheid bestond de verschillende procedures negatief zouden afgesloten worden, waardoor zij hier niet zou kunnen blijven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het een persoonlijke keuze was van verzoekster om telkenmale opnieuw procedures op te starten. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de asielprocedure van de moeder van verzoekster, mevrouw SB, eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op 16.03.2015. Het argument dat mevrouw haar bejaarde moeder die hulpbehoevend zou zijn wegens haar leeftijd en medische redenen, die niet gestaafd worden, moet opvangen, is bijgevolg niet meer relevant. Betrokkene kan samen met haar moeder terugkeren naar het land van herkomst en zij kan haar moeder ginds verder bijstaan.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft; dat zij verklaart hier duurzaam lokaal verankerd te zijn; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij het Nederlands actief en passief behoorlijk zou beheersen; dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben; dat zij over goede contacten zou beschikken met werkgevers en onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 9 maart 2015 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd op 24 maart 2015 onontvankelijk verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 176 412.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 5 juni 2015, bij arrest nr. 147 188, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 25 augustus 2015 gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de volgende schendingen op:

“schending van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 iuo. de materiële motiveringsverplichting (art. 1 – van de Wet van 29 juli 1991) iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo het redelijkheidsbeginsel (I) eerste schending

De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende. Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekster opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Ter zake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris ter zake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning):

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans La motivation tant matérielle que formelle à sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344). Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations qui lui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, Il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n° 133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé». Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard. Dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être aucune position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen à pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalidier ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen. De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoeker aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoeker aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoeker ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) aangezien deze behoren tot de gegrondheid en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden."

Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing. De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, nl. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase. De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden. Het wordt niet geargumenteed om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Er is verzoeker geen wettelijke bepaling, noch rechtspraak, noch rechtsleer gekend, welke stelt dat elementen die - in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet- ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worden ingeroepen) dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen.

Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing strijdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsverplichting.

(II) Tweede schending

De Staatssecretaris is intellectueel oneerlijk waar hij geen rekening houdt met het langdurige legaal verblijf van verzoekster op grond van de ontvankelijkheidsbeslissing in de procédure o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet. Verzoekster beschikte gedurende meer dan vier jaar over het attest van immatriculatie op grond van de ontvankelijkheidsbeslissing in de procédure 9ter. Tezamen met de asielprocédure beschikte zou over meer dan 5 jaar legaal verblijf (!) op Belgisch grondgebied. De overweging van de Staatssecretaris dat zij "enige tijd" hier op Belgisch grondgebied mocht verblijven tijdens het onderzoek van haar aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet is aldus een ernstige "understatement" c.q. een verkeerde weergave van de juridisch relevante feitelijkheden. Waar de Staatssecretaris de duur van het legaal verblijf minimaliseert in de bestreden beslissing en het legaal verblijf in de ontvankelijkheidsfase van de 9ter enigszins misleidend weergeeft als een korte periode (cfr. de gehanteerde notie "enige tijd"), is de beslissing gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, minstens onjuist weergegeven gegevens in de beslissing. De beslissing houdt geen rekening met dit inhoudelijk relevante en pertinente gegeven van het langdurige legaal verblijf van meer dan 5 (vijf) jaar op Belgisch grondgebied. Het kan niet aanvaard worden dat de Staatssecretaris dit gegeven sluiks onder de mat tracht te schuiven. De bestreden beslissing is derhalve misleidend en de motivering niet draagkrachtig. Een schending van de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 van de wet van 29, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat op geen enkele wijze wordt verduidelijkt waarom de opgeworpen elementen niet aanvaard zijn als buitengewone omstandigheid. Zij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarvan ze zelf aangeeft dat het betrekking heeft op een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De verwerende partij zou zich beperkt hebben tot het poneren van een principe. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met het meer dan vijf jaar legaal verblijf op het Belgisch grondgebied en het attest van immatriculatie. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing wel degelijk de reden blijkt waarom de elementen van de duur van het verblijf en integratie niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Er werd expliciet gesteld dat deze elementen behoren tot de gegrondheid en niet in de ontvankelijkheidsfase worden beoordeeld. De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocédure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is. "De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend." (RW, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013) "De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België de lange duur van de asielprocédure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde

integratie zou verliezen. Het motief dat: "De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich töt de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Een verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd omtrent een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard is dan ook niet relevant. Waar verzoekster meent dat er geen rekening gehouden werd met haar legale verblijf van vijf jaar, strookt dit niet met een lezing van de beslissing. Immers, uit de beslissing blijkt dat ondanks de verlenging die aan verzoekster werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, die termijn, zijnde tot 16 februari 2015, inmiddels verstreken is en zij sindsdien opnieuw illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Het komt aan verzoekster toe om gevolg te geven aan voormelde wettelijke verplichting. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk hoe het feit dat zij in het verleden onder een attest van immatriculatie het grondgebied niet diende te verlaten, haar op 27 maart 2015, datum waarop de beslissing genomen werd, verhindert om een aanvraag in te dienen in haar herkomstland. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster wist dat haar verblijfssituatie precair was en dat zij enkel op het grondgebied mocht verblijven in het kader van de door haar ingediende procedures. Het enig middel is niet ernstig".

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 3 juli 2014 haalde verzoekster volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van haar aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoekster heeft in België asiel aangevraagd op 13 april 2007 maar dit werd geweigerd;
- verzoekster heeft in juli 2008 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, deze werd onontvankelijk verklaard en zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie tot in 2011, wanneer deze aanvraag ongegrond werd verklaard;
- zij diende daarna nog aanvragen in op grond van artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar deze werden steeds onontvankelijk verklaard;

- ze heeft een tijdje een relatie gehad met een Belg, ze verkreeg een tijdelijk verblijfsrecht op basis van deze relatie tussen 2012 en 2013;
- verzoekster en haar moeder dienden op 19 juni 2014 een nieuwe asielaanvraag in;
- verzoekster beroept zich op de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald criterium 2.8.A (duurzame lokale verankering);
- verzoekster verblijft thans sedert meer dan zeven jaar ononderbroken in België en dit voor een groot deel met een legale verblijfstitel;
- ze heeft voor 18 maart 2008 gepoogd om wettig verblijf te verkrijgen in België, haar asielaanvraag dateert van 13 april 2007;
- ze heeft een duurzame lokale verankering ontwikkeld, ze beheerst het Nederlands behoorlijk, ze volgde een inburgeringscursus;
- ze heeft goede contacten bij werkgevers en zodra ze over een legale verblijfstitel beschikt, kan ze aan het werk;
- verzoekster beroept zich tevens op het criterium 2 (prangende humanitaire situatie) van de instructie;
- verzoeksters moeder is bejaard en dus kwetsbaar omwille van medische en leeftijdsgebonden redenen, ze kan niet meer zelfstandig wonen en moet opgevangen worden door haar dochter;
- er zijn geen redenen van openbare orde of veiligheid op basis waarvan de regularisatie zou kunnen worden geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.3. Verzoekster voert aan dat op geen enkele wijze wordt verduidelijkt waarom de door haar aangevoerde omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Zij stelt dat de weigering om bepaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, niet wordt geëxpliciteerd in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt wel een principe geponeerd, met name dat de elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, maar er wordt niet verduidelijkt waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase. De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. Er wordt niet geargumenteed waarom elementen ten gronde niet ook zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Verzoekster meent dat het niet kan dat argumenten ingeroepen ten gronde, *ipso facto* worden uitgesloten als buitengewone omstandigheden.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al de door verzoekster aangevoerde elementen rekening werd gehouden, alleen is de gemachtigde de mening toegedaan dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Waar verzoekster aanvoert dat nergens wordt verduidelijkt waarom de door haar aangevoerde omstandigheden niet kunnen worden aanvaard, kan zij niet worden gevolgd.

Inzake haar asielprocedures, procedures op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet en de gezinsherenigingsprocedure, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene wist dat haar verblijfssituatie precair was en dat zij enkel op het grondgebied mocht verblijven in het kader van enkele van de door haar ingestelde procedures, namelijk haar asielprocedures, alsook enige tijd in het kader van een onderzoek ten gronde van haar aanvraag art. 9ter van 10.03.2008 die ongegrond werd bevonden op 31.07.2012 en in het kader van haar aanvraag gezinshereniging die negatief werd afgesloten op 30.04.2013 (bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten). Zij wist dat de mogelijkheid bestond de verschillende procedures negatief zouden afgesloten worden, waardoor zij hier niet zou kunnen blijven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het een persoonlijke keuze was van verzoekster om telkenmale opnieuw procedures op te starten.”

Inzake de elementen met betrekking tot de duur van haar verblijf en integratie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft; dat zij verklaart hier duurzaam lokaal verankerd te zijn; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij het Nederlands actief en passief behoorlijk zou

beheersen; dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben; dat zij over goede contacten zou beschikken met werkgevers en onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Inzake het feit dat geen inbreuken tegen de openbare orde werden begaan, wordt het volgende overwogen:

"Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Inzake de ingeroepen instructie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij stelt dat de reden waarom de door haar aangevoerde argumenten niet worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, niet wordt geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

2.3.5. Waar verzoekster kritiek uit op volgend motief van de bestreden beslissing: *"De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft; dat zij verklaart hier duurzaam lokaal verankerd te zijn; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij het Nederlands actief en passief behoorlijk zou beheersen; dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben; dat zij over goede contacten zou beschikken met werkgevers en onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."* wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat de verwerende partij nog niet is ingegaan op de elementen ten gronde van verzoeksters aanvraag, in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met al de door verzoekster aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie en het verblijf geen buitengewone omstandigheid vormen. Uit de aanvraag blijkt niet dat verzoekster een concrete en begrijpelijke uiteenzetting heeft gegeven over de wijze waarop de duur van het verblijf of de elementen van integratie haar zouden verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. Nu zij niet heeft aangegeven waarom deze elementen van integratie een buitengewone omstandigheid zouden vormen in de zin van elementen die het voor haar moeilijk maken om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, diende de verwerende partij hierop niet in te gaan. Van de verwerende partij kon *in casu* dus niet worden verwacht dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de verblijfsduur en de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor verzoekster geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure.

Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur onjuist of kennelijk onredelijk handelde waar het oordeelde dat deze elementen op zich reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij het begrip *'buitengewone omstandigheden'* zou hebben miskend of op dit punt enige voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Ook in het thans voorliggend verzoekschrift blijft verzoekster in gebreke enige aannemelijke toelichting te verstrekken dat in haar

hoofde de duur van het verblijf of de elementen van integratie wel degelijk tot gevolg hebben dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

2.3.6. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn, dient te worden opgemerkt dat buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en dat dit als dusdanig in de bestreden beslissing wordt vermeld. In de bestreden beslissing die een antwoord inhoudt op een individuele aanvraag, moeten geen algemene voorbeelden van buitengewone omstandigheden worden vermeld. Bij gebreke van een concrete uiteenzetting in verzoeksters aanvraag waarom de duur van het verblijf en de elementen van integratie verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat deze elementen op zich behoren tot de gegrondheidsfase. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij in de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip 'buitengewone omstandigheden' zou hebben miskend.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET